

Sygn. akt VII W 644/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 05.11.2014r.

sprawy **P. M.**

urodz. (...) w L.

syna P. i E. zd. K.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 01 lipca 2014 roku ok. godz. 06:45 na ul. (...) w Ś. woj. (...) kierując samochodem osobowym R. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas manewru mijania, doprowadzając do zderzenia z samochodem dostawczym R. (...) nr rej. (...), czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

II. w miejscu i czasie, jak w pkt I nie podał danych personalnych właściciela, lub posiadacza pojazdu oraz danych dot. zakładu ubezpieczeń w którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej i odjechał z miejsca zdarzenia

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

I. obwinionego P. M. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku przyjmując, że spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz za winnego czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i przyjmując, że czynów tych dopuścił się będąc uprzednio w ciągu dwóch lat czterokrotnie ukaranym za podobne wykroczenia umyślne tj. popełnienia wykroczeń z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 38 kw na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę 600 (sześciuset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 29 § 1 i 2 kw w zw. z art. 86 § 3 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) miesięcy;

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118§1 kpw i art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza opłatę w wysokości 60 złotych .

Sygn. akt VII W 644/14

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 1 lipca 2014r. P. M. zatrudniony wówczas w firmie (...) chorych poruszał się pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) służącym do transportu chorych wymagających dializowania. Wraz z pacjentami jechał w kierunku (...) Centrum (...) w L..

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. M. – k. 13, zeznania świadka L. J.-k. 4-5, 23 verte, zeznania świadka Z. P.- k. 10, zeznania świadka A. M. – k. 8-9)

Pokonując ok. godz. 06:45 w Ś. ulicę (...), w trakcie manewru wymijania z jadącym z naprzeciwka samochodem dostawczym marki R. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez L. J. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ponieważ nie zachował szczególnej ostrożności i doprowadził do zderzenia pojazdów zewnętrznymi lusterkami.

Po zderzeniu P. M. nie zatrzymując kierowanego pojazdu odjechał z miejsca zdarzenia, nie podał danych personalnych właściciela lub posiadacza pojazdu oraz danych dotyczących zakładu ubezpieczeń, w którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego P. M. – k. 13, zeznania świadka L. J.-k. 4-5, 23 verte, zeznania świadka Z. P.- k. 10, zeznania świadka A. M. – k. 8-9, notatka urzędowa – k. 1,11,protokół użycia alkosensora- k.2)

W wyniku zderzenia w pojeździe marki R. (...) rozbiciu uległa obudowa kierunkowskazu.

(dowód: zeznania świadka L. J.-k. 4-5, 23, protokół oględzin-k. 6)

P. M. ma obecnie 27 lat. Z zawodu elektrotechnik w dacie zdarzenia zatrudniony jako kierowca w firmie (...) chorych zarabiał miesięcznie 2000 zł brutto. Jest kawalerem, na którego utrzymaniu pozostają konkubina oraz córka.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego P. M. – k. 13)

P. M. w ciągu ostatnich lat dwóch był czterokrotnie karany za podobne wykroczenia umyślne. Mianowicie, w drodze postępowania mandatowego, w 2013r. ukarany został za popełnienie czynów z art. 95 k.w. i art. 97 k.w., a w 2014r. za czyny z art. 95 k.w. i art. 86 § 1 k.w.

(dowód: zapiski urzędowe- k. 14,22, akta sprawy Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o sygn. akt II W 890/12 - w załączeniu)

Na etapie czynności wyjaśniających P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie przecząc, że do zdarzenia drogowego doszło, podniósł, że po otarciu się pojazdów lusterkami w trakcie wymijania na wąskiej drodze zwolnił, a nawet zatrzymał się, lecz kierowca drugiego pojazdu odjechał. Dodał, że wobec braku uszkodzeń w prowadzonym samochodzie, następnie oddalił się i uznał sprawę za niebyłą.

Prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się bez usprawiedliwienia, co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał wystarczające podstawy do poczynienia pozytywnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa P. M..

Zasadniczo w samych wyjaśnieniach obwiniony zderzeniu z mijającym go pojazdem zewnętrznymi lusterkami nie zaprzeczył i okoliczność ta w sposób jednoznaczny wynika z relacji złożonych przez pozostałych uczestników zajścia poruszających się wówczas drugim samochodem: L. J., A. M. i Z. P., policyjnej notatki urzędowej sporządzonej

na okoliczność zgłoszenia oraz protokołu oględzin i protokołu użycia alkosensora. Dowodom w tym zakresie, jako korespondującym wzajemnie, Sąd dał wiarę w całości.

Zeznania wyżej wymienionych świadków wespół z protokołem oględzin dokumentującym zastałe przez funkcjonariuszy Policji na jezdni ślady dają przy tym pełny obraz zaistniałego zdarzenia, jego przyczyn, przebiegu oraz skutków. W szczególności materiał ten wyklucza przyjęcie, jakoby droga na tamtym odcinku była zbyt wąska dla bezpiecznego wyminięcia się pojazdów. Manewr ten był możliwy do wykonania w sposób bezpieczny przy zachowaniu szczególnej ostrożności, której po stronie obwinionego brak.

Odmienne ocenić należało dalszą część wyjaśnień P. M., w której zaprzeczał, jakoby oddalił się z miejsca kolizji drogowej wskazując, że tego rodzaju zachowania dopuścić się miał drugi kierujący.

Wyjaśnienia w tym zakresie pozostają odosobnione i są nielogiczne. Zupełnie inny przebieg zajścia bezpośrednio po zderzeniu się pojazdów przedstawia świadek L. J. oraz przewoźni przez niego A. M. i Z. P.. Nie doszukał się Sąd obiektywnych powodów, dla których osoby te zeznawać miałyby kłamliwie. Relacje ich są zborne i spontaniczne. Ponadto nie sposób przyjąć, aby to L. J. zbiec miał z miejsca zdarzenia, skoro bezpośrednio po zderzeniu on właśnie zawiadomił telefonicznie organ Policji. Z tak kształtującego się materiału dowodowego wynika wprost, że zamiarem L. J. nie było uniknięcie odpowiedzialności, lecz chęć ustalenia przebiegu zdarzenia i winy na drodze prawnej w okolicznościach, gdy to drugi kierujący- obwiniony wobec oddalenia się z miejsca zdarzenia był wówczas nieustalony, podobnie jak dane dotyczące ubezpieczenia pojazdu.

W tym zakresie Sąd wyjaśnieniom obwinionego, jako wykrętnym wiary odmówił.

Dał Sąd wiarę protokołom oględzin, użycia alkosensora i notatkom urzędowym w całości, bowiem ich treść nie była w ogóle kwestionowana przez strony.

Na podstawie tak kształtującego się materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że P. M. swoim zachowaniem dopuścił się dwóch wykroczeń.

Kierując w dniu 01 lipca 2014r. ok. godz.06:45 na ul. (...) w Ś. woj. (...) samochodem osobowym R. (...) nr rej. (...) stworzył zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając do zderzenia z samochodem dostawczym R. (...) o nr rej. (...), czym wyczerpał znamiona ustawowe z art. 86 § 1 k.w.

Nie podając danych personalnych właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia OC i odjeżdżając z miejsca zdarzenia obwiniony dopuścił się nadto wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Analizując ponadto dane P. M. co do uprzedniej karalności za podobne wykroczenia umyślne Sąd dopatrył się działania obwinionego w warunkach art. 38 k.w. Z notatki urzędowej (k. 14) sporządzonej w sposób odpowiadający wymogom z art. 57 § 3 pkt 7 k.p.w. wynika, że na przestrzeni 2013r. i 2014r. obwiniony w drodze postępowania mandatowego był karany za czyny z art. 95 kw., art. 97 k.w. i art. 86 § 1 k.k.w. czterokrotnie.

Nadmienić wypada, że czasokres popełnienia wykroczeń w roku 2012r. i okres wykonania kary orzeczonej wyrokiem sądowym wobec zatarcia ukarania nie mogły stanowić podstawy orzekania w sprawie.

Biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowo – przedmiotowe leżące w granicach cech czynów zarzucanych obwinionemu oraz w oparciu o treść art. 47 § 6 k.w. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynów jest znaczny. Niezatrzymanie się po zaistniałej kolizji drogowej było działaniem celowym, zmierzającym w ogóle do udaremnienia poczynienia ustaleń o zasadniczym znaczeniu dla przypisania odpowiedzialności. Czynów obwiniony dopuścił się na jednej z głównych ulic miasta. Zachowanie na drodze było wybitnie bezmyślne, nieodpowiedzialne, łączyło się z brakiem kontroli nad własnym zachowaniem, podczas gdy od każdego kierowcy wymaga się na drodze zachowania

ostrożnego, niwelowania wszelkiego rodzaju działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu.

Za okoliczność obciążającą wymiar kary Sąd przyjął brak incydentalnego charakteru zachowania, dopuszczenie się wykroczeń w trakcie przewożenia osób chorych na dializowanie. Za łagodzącą natomiast brak istotnej szkody w pojazdach.

W świetle powyższych okoliczności oraz stopnia społecznej szkodliwości wykroczeń oraz uwzględniając dyrektywy wymiaru kary z art. 33 § 1 i 2 k.w. Sąd uznał, że kara 600 zł grzywny spełni swoje cele prewencyjne i wychowawcze. Kara ta jest wyważona, sprawiedliwa i słuszną w odczuciu społecznym oraz daje podstawy do przyjęcia, że w przyszłości obwiniony będzie przestrzegał porządku prawnego. Nie doszukał się jednocześnie Sąd powodów, dla których zasadnym byłoby orzekanie kary surowszej stosownie do dyspozycji art. 38 k.w.

Sąd na podstawie art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 86 § 3 k.w. orzekł ponadto wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zachowanie obwinionego cechuje naganność i bezmyślność. Są to kolejne dwa wykroczenia drogowe przypisane P. M., gdzie w ciągu ostatnich lat dwóch ukarany został mandatami czterokrotnie.

Nieodpowiedzialne popełnienie przedmiotowych wykroczeń z narażeniem innych osób w tym przewożonych chorych dowodzi, że P. M. obecnie nie daje gwarancji przestrzegania zasad ruchu drogowego. Jest kierowcą, od którego nie można oczekiwać postępowania na drodze rozważnego, przezornego, umiejętności dostosowania się do panującej sytuacji tak, by zachować bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego. Jest kierowcą nie tyle nie doświadczonym, ale lekkomyślnie traktującym podstawowe zasady panujące w ruchu drogowym. Nie zdaje sobie sprawy z wagi odpowiedzialności spoczywającej na posiadaczu prawa jazdy.

Z powyższych względów Sąd orzekł omawiany środek karny na okres 8 miesięcy, uznając, że zakaz w takim wymiarze przyczyni się do uświadomienia w obwinionym rodzaju odpowiedzialności wymaganej od każdego kierowcy, czas wyeliminowania uprawnień do poruszania się po drogach publicznych wszelkimi pojazdami mechanicznymi będzie ważnym i potrzebnym doświadczeniem życiowym w kształtowaniu pozytywnej postawy wobec porządku prawnego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o regułę procesową wyrażoną w art. 627 k.p.k. mającą po myśli art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. Koszty w sprawie – o charakterze zryczałtowanym wyniosły łącznie z opłatą karną 130 zł.